

Media Monitoring

TÉMA	VYHOTOVENO
1. Helicopter emergency medical service, Letecká záchranná služba	26.11.2008
2. Raftáci	

MONITOROVANÉ ZDROJE	OBDOBÍ
Tištěná média	Denní monitor
Televize a rozhlas	25.11.2008 - 26.11.2008
Agenturní zpravodajství	

Obsahuje přehled a plná znění zpráv k zadanému tématu

HELICOPTER EMERGENCY MEDICAL SERVICE

Českobudějovický deník

Musheři našli svého mrtvého kolegu, který se udusil v autě.....3
26.11.2008 Českobudějovický deník str. 5 Českobudějovicko - černá kronikaHELICOPTER EMERGENCY
MEDICAL SERVICE
(aja)

Mladá fronta DNES

Účastníka psích závodů našli mrtvého.....3
26.11.2008 Mladá fronta DNES str. 2 Jižní Čechy HELICOPTER EMERGENCY MEDICAL SERVICE
(kla)

Prachatický deník

Musheři našli v autě mrtvého kolegu.....3
26.11.2008 Prachatický deník str. 5 Prachaticko - černá kronikaHELICOPTER EMERGENCY MEDICAL
SERVICE
(aja)

Znojensko

Z Annapurny do nepálské nemocnice.....4
25.11.2008 Znojensko str. 13 HELICOPTER EMERGENCY MEDICAL SERVICE
JIRÍ EISENBRUK

HELICOPTER EMERGENCY MEDICAL SERVICE

Českobudějovický deník

Musheři našli svého mrtvého kolegu, který se udusil v autě

26.11.2008 Českobudějovický deník str. 5 Českobudějovicko - černá kronika

(aja) HELICOPTER EMERGENCY MEDICAL SERVICE

Kubova Huť/ Nešťastně skončily víkendové závody psích spřežení na Kubově Huti na Prachaticku s názvem Šediváčkova třiatřicítka.

V neděli odpoledne našli účastníci závodů jednoho ze svých soupeřů mrtvého ve svém automobilu voze VW Caravelle.

„Pětačtyřicetiletý muž z Klatovska byl nalezen ve vozidle na parkovišti před třetí hodinou odpoledne. Podle informací nejevil známky života už ve chvíli, kdy ho kolegové z vozidla vyprostili,“ potvrdila prachatická policejní mluvčí Radka Sovová.

Přivolaný lékař **letecké záchranné služby** zkonstatoval již jenom jeho smrt.

Podle informací Deníku se muž udusil z výparů z plynového vaříče. To však policejní mluvčí zatím nechce potvrdit.

„Plynový vaříč ve vozidle sice měl, ale podle výpovědi ostatních účastníků ho s největší pravděpodobností nepoužil. Dotyčný ho většinou používal pouze pro sušení věcí,“ řekla Radka Sovová.

Příčina jeho smrti se nadále šetří.

„Nařídili jsme soudní pitvu, jejíž výsledky budeme znát přibližně za čtrnáct dní,“ upřesnila Sovová.

Lékař pouze ujistil, že nejsou patrné známky cizího zavinění. Policisté tak případ šetří jako náhlé úmrtí.

Foto popis| SAMI. Po mrtvém psvodu zůstala jeho smečka.

Foto autor| Ilustrační foto: Deník

Region| Jižní Čechy

Publikováno| Českobudějovický deník; Českobudějovicko - černá kronika; 05

Publikováno| Českokrumlovský deník; Českokrumlovsko - černá kronika; 05

Publikováno| Písecký deník; Písecko - černá kronika; 05

Publikováno| Tábořský deník; Tábořsko - černá kronika; 05

ID| 781b77b1-e949-4ea4-932d-047253f69348

Mladá fronta DNES

Účastníka psích závodů našli mrtvého

26.11.2008 Mladá fronta DNES str. 2 Jižní Čechy

(kla) HELICOPTER EMERGENCY MEDICAL SERVICE

UDÁLOSTI

HORNÍ VLTAVICE Pětačtyřicetiletý muž, který se účastnil závodů psích spřežení, byl nalezen mrtvý ve voze na parkovišti v Horní Vltavici. V neděli po obědě na místo dorazil **vrtulník záchranné služby** z Českých Budějovic. Lékař mohl pouze konstatovat smrt a kriminalisté nařídili soudní pitvu.

Regionální mutace| Mladá fronta DNES - jižní Čechy

Prachatický deník

Musheři našli v autě mrtvého kolegu

26.11.2008 Prachatický deník str. 5 Prachaticko - černá kronika

(aja) HELICOPTER EMERGENCY MEDICAL SERVICE

Kubova Huť/ Nešťastně skončily víkendové závody psích spřežení na Kubově Huti na Prachaticku s názvem Šediváčkova třiatřicítka.

V neděli odpoledne našli účastníci závodů jednoho ze svých soupeřů mrtvého ve svém voze VW Caravelle. „Ano, pětáctýřicetiletý muž z Klatovska byl nalezen ve vozidle na parkovišti před třetí hodinou odpoledne a podle dostupných informací nejevil známky života už ve chvíli, kdy ho jeho kolegové z vozidla vyprostili,“ potvrdila včera Deníku prachatická policejní mluvčí Radka Sovová. Přivolaný lékař **letecké záchranné služby** ale mohl podle ní pouze zkonstatovat smrt.

Podle našich informací se muž udusil z výparů z plynového vařiče, to však tisková mluvčí zatím nechce potvrdit. „Plynový vařič ve vozidle sice měl, ale podle výpovědi ostatních účastníků ho s největší pravděpodobností nepoužil, neboť dotyčný ho většinou používal pouze pro sušení věcí,“ řekla Radka Sovová s tím, že příčina smrti pětáctýřicetiletého muže se nadále šetří. „Nařídili jsme totiž soudní pitvu, jejíž výsledky budeme znát přibližně za čtrnáct dní,“ upřesnila Sovová. Lékař pouze ujistil, že nejsou patrné známky cizího zavinění a policisté přepad v současné době šetří jako náhlé úmrtí.

Foto popis|

Foto autor| Ilustrační foto Deník

Region| Jižní Čechy

Publikováno| Prachatický deník; Prachaticko - černá kronika; 05

Publikováno| Strakonický deník; Strakonicko - černá kronika; 05 - 8

ID| 2b6d3b6c-f306-48ff-b03b-1120937ec881

Znojensko

Z Annapurny do nepálské nemocnice

25.11.2008 Znojensko str. 13

JIŘÍ EISENBRUK HELICOPTER EMERGENCY MEDICAL SERVICE

Ležím v neútulné místnosti, která zdaleka nepřipomíná nemocniční pokoj. Spíše ubytovnu horší kategorie. Kap, kap, kap. Roztok z kapačky proudí do mých žil. Počítám bublinky, které se jedna za druhou vznášejí k hladině v lahvi. Někde u pětistovky na konečné číslo zapomínám a začínám znovu. Je mně pod psa, přemýšlím, co jsem měl udělat, a neudělal, jakých chyb jsem se dopustil. Teď už se čas nedá vrátit zpět, a budu si muset vypít hořký kalich problémů až do dna. Jako zrychlený film mně v mysli probíhají poslední události, jejichž konečným dějištěm se stala nemocnice v nepálském Káthmandú.

NEOPATRnost ZA 150 000 KORUN

Lodge (ubytovna) v Ledaru pod masivem Annapuren se nachází v nadmořské výši 4 200 metrů nad mořem. Zde jsem udělal brzy ráno osudný krok. Dřevo bylo namrzlé a já po něm sklouzl tak nešťastně, že jsem spadl z terasy do suterénu a tam skončil v okně. Naneštěstí jsem si velice nepříjemně rozřezal nohu. Ta se okamžitě zbarvila do červena, ale to již zde byli moji přátelé, kteří mě odvedli na pokoj a začali ránu ošetřovat. Zprvu jsem si myslel, že budu moci v treku pokračovat. Našlápnutí celou váhou mě přesvědčilo o opaku. Mezitím kluci umístili k cestě ceduli s prosbou lékaři o asistenci. Zanedlouho vešla dovnitř starší francouzská lékařka, ránu rozvázala a její verdikt byl nekompromisní: Okamžitý transport do nemocnice. Lokalita Ledaru patří v masivu Annapúren k nejdlehlším místům. Pěšky se sem dostane člověk za šest dní, na druhou stranu přes pětiapůltisícové sedlo je to k nejbližší silnici pět dní. Existují dvě možnosti přepravy - ta tradiční je v sedle koně a v nejlepší případě by trvala tak tři či čtyři dny. Naštěstí existuje i modernější a podstatně rychlejší způsob dopravy helikoptérou. Při každé cestě do ciziny jsem kvalitně pojištěn a tentokrát se mně to rozhodně vyplatí. Kamarádi telefonují šéfovi agentury Green Horizon Tours & Travels v Káthmandú Gokarnovi Dahalovi, který naši cestu zajišťuje, a ten objednává vrtulník. Ještěže jsme mysleli na tuto možnost a v Káthmandú nechali doklady o aktivním pojištění. Bez záruky zaplacení či složení hotovosti by žádný stroj neodstartoval...

Vrtulník záchranné služby měl přiletět asi o půl jedenácté. Byl jsem sbalen a seděl u boudy na okraji heliodromu, na jehož ploše se klidně popásalo několik jaků. Po urgencích jsme se po poledni dozvěděli, že je vrtulník ve vzduchu a co chvíli přistane. Temné hučení však nepatřilo turbíně vrtulníku, ale blízkému vodopádu. Při další urgenci nás řídicí středisko informovalo o velice špatném počasí v údolí s tím, že helikoptéra snad čeká

v nedaleké Pokhaře na zlepšení počasí. Ale už to prý bude co nevidět. Po třetí odpoledne konečně prolétne nad Ledarem vrtulník a záhy přistává. Pilot nevypíná turbínu, a tak pod rachotícím rotorem nastupuji do kabiny. Batoh připevňuji k pásům karabinou a okolostojící se snaží zavřít dveře stroje. Podaří se to až napočtvrté. Jediné, co mohu v tuto chvíli udělat, je řádně se utáhnout do pásů, abych snad cestou nevypadl, kdyby se za letu otevřely dveře. V místě bylo krásné slunečné počasí, a tak mi nebylo jasné, co let vrtulníku zdrželo. Asi za deset minut jsme přistáli na letišti v Humde o tisíc metrů níže. Zde pilot natankoval z kanystrů asi 150 litrů paliva, které musely do těchto míst nanosit na svých hřbetech muly. Místnímu policistovi jsem se musel prokázat povolením ke vstupu a vysvětlit důvod své cesty. Pilot zapíná turbínu a rotor se pomalu roztáčí. Za chvíli jsme ve vzduchu a já brzy začínám chápat důvod zpoždění. Najednou je údolí s tisícimetrovými srázy plné oblak a mlhy. Domorodec za kniplem spirálovitě stoupá a hledá díru v mracích, kterou by proklouzl. To se zdaří a za chvíli se celá situace opakuje. V jeden okamžik se podle mého až příliš nebezpečně přibližujeme svislé skále, ale pilot je mistrem svého řemesla a nebezpečná soutěska je za námi. Zanedlouho se údolí rozšiřuje a turbína se rozkvílí do vyšších otáček. Ještě nás čekalo několikrát překonání horského hřebene a asi po jeden a půl hodině letu jsme přistáli na letišti v Káthmandú.

V NEMOCNICI V KÁTHMANDÚ

První dojem po příjezdu do nemocnice je totální šok. Jsem vyložen v místě, které vypadá jako rampa obchodního domu, na niž se nacházejí pod stříškou lůžka s nepříliš vábnými dekami. Jsem uložen na postel mezi dvě ženy a čekám. Toho si v následujících čtyřech dnech užiji vrchovatou mírou. Panuje zde poměrně velký cvrkot, kterému nerozumím. Nikdo není oblečen do lékařského či sestřičkovského mundúru - všichni jsou v civilu. Dostávám pokyn, abych se přesunul na lůžko za rohem, kde již nejsem vděčným objektem desítek zvědavých očí. S pomocí trekových hůlek, které budou v následujících dnech mým nejuvěrnějším průvodcem, se dopajdám na místo. Obvaz je rozvázán a dva muži - později se dozvím, že jde o lékaře, mně ránu zdezinfikují a převážou. Neustále mírně krvácím. Jsem prostě zvykán evropskými poměry, musím se přizpůsobit těm místním. Čím dříve se mi to povede, tím lépe pro mne. Gokarna mě žádá o peníze - musím složit zálohu, aby se mnou vůbec něco někdo dělal. Naštěstí mám v kapse 20 000 rupií (asi 200 eur), což jako depozit dostačuje. Ještě zbývá udělat rentgen nohy ve dvou pohledech. Můj průvodce se mnou zůstává v místnosti, byť jej důrazně žádám, aby tyto prostory opustil. Obsluze rentgenu to v žádném případě nevádí a za chvíli jsou snímky hotové. Je to horší, než jsem počítal. Poškozeny jsou tři šlachy, vnější kotník je zlomen, a ještě došlo k určitému posunu. Verdikt je jasný: zítra dopoledne mě čeká operace. Nemocnice nemá výtah, a tak se musím vyškrabat o dvě poschodí výše na pokoj. Gokarna tvrdí, že mně zajistí de luxe room. Na posteli leží deka bez povlečení, kterou užívaly snad desítky pacientů přede mnou. Na to nyní vůbec nemyslím. Deku dávám na pelest, abych mohl mít zvýšenou nohu, a přikrývám se spacákem. Je půl deváté a na pokoji jsem osaměl. Ještě se staví sestřička a píchne mně nějakou injekci. Je mi najednou všechno jedno. Cítím se strašně osamocen. Jsem úplně odkázán na cizí lidi, o kterých skoro nic nevím. Za poslední desítky let jsem nikdy nebyl v takové situaci, že bych o sobě nemohl rozhodovat. Problém mám s komunikací. Anglicky neumím tak dobře, abych se domluvil o detailech další léčby. S lékaři jsem se ještě jakž takž domluvil, ale se sestrami to prostě nešlo. Děj se vůle Páně. Nemohu usnout, po pavlači před mým de lux pokojem stále někdo chodí. Před půlnocí dávám za dveře štokrle, které mě má vzbudit, kdyby někdo nepovolaný vstoupil do pokoje. Beru si prášek na spaní a po půlnoci usínám. Vzhůru jsem před čtvrtou ranní. Mám zbytečně moc času na přemýšlení. Ráno mně dokončují předoperační vyšetření. Sešmajdám po schodech o dvě poschodí níže na rentgen - tentokrát plic, sestřičce se podaří minimálně po půlhodině natočit EKG. Měření tlaku, tepu a teploty jí jde lépe. Přichází Gokarna a mne zajímá v tu chvíli jediné - podařilo se přebukovat letenku na dřívější termín, nejlépe na zítřek? Nic nového.

NA OPERACI PO VLASTNÍCH

Nafasoval jsem hábit pro operaci - je modře kostěčkován a připadá mi, jako by jej někdo narychlo spíchl pro tyto účely z běžného ubrusu. Dopajdám se na trekových hůlkách o poschodí výše na operační sál a jsem nesmírně příjemně překvapen. Je na evropské úrovni asi 90. let, je zde vzorná čistota, lékaři jsou připraveni již nikoliv v civilu jako na příjmu, ale v zeleném oblečení operatérů. Spadl mně kámen ze srdce, protože jsem si představoval obdobné prostředí jako při příjmu. Je mně všechno jedno a za chvíli upadám dílem anestezie a dílem velké únavy do sladkého spánku. Probouzí mě ťukání do necitlivé nohy a zvuk čerpadla, které z rány odsává nevábnou tekutinu. Moc toho nevidím, protože ležím na břiše. Na sále pracuje snad pět lékařů a stejný počet dalších lidí. Vládne zde družná atmosféra. Co chvíli zazvoní mobil a zdravotníci na sále čile diskutují se svými známými. To se netýká v žádném případě operatérů. Záhy mně balí nohu do vaty a až do půli stehna ji obklopí sádrový příkrov. Snažím se usmlouvat nižší sádru, ale lékaři se smějí a říkají, abych jim nemluvil do řemesla. Nemám hodinky (ty mi zabalil Gokarna do špinavých ponožek a dal je do hloubi batohu), takže nemám ponětí o čase. Později zjišťuji, že jsem byl na operačním sále čtyři hodiny - za tuto dobu zafixovali lékaři zlomený kotník, sešili tři šlachy včetně Achillovy a vše zašili. Z operačního lehátka jsem byl přemístěn na

nosítka a lékaři za pomoci dalšího mužského personálu mě odnášejí na pooperační pokoj. Žádná JIPka, podobný interiér jako můj de luxe pokoj. Od této chvíle je se mnou až do konce pobytu v nemocnici dohled. Nikoliv zdravotní sestry, ale vždy někdo z Gokarnových přátel. Asi po dvou hodinách se potřebuji vyčurat, a jelikož zde není žádná jiná nádoba, vykonám svoji potřebu na boku do plastového kbelíku.

NEJHORŠÍ JE ČEKÁNÍ

Po pár hodinách přišla spodní část těla k sobě a já jsem transportován o poschodí níže na svůj pokoj. Zatačky jsou značně ostré, nosítka se musí nahnout o pětadvacet stupňů, a tak se držím jako klíště, abych se neskutálel. Konečně jsem zpátky. Gokarna mně sděluje, že nejbližší možný let do Evropy je v pátek. Je to pro mě neskutečná rána, doufal jsem, že poletím podstatně dříve. Operace proběhla bez problémů, necítím zásadní bolest, a tak se odhodlám informovat rodinu. Půjčuji si mobilní telefon (roaming Oskaru je v Nepálu nefunkční) a krátce informuji manželku o problému, který nastal. Smráká se a pomalu přichází noc. Můj „dozor“ je vyměněn, celou noc se mnou bude trávit asi čtyřicetiletý Nepálec, jehož jméno jsem si nezapamatoval. Profesí je kuchař, a tak se bavíme o nepálských jídlech. Nechávám mu svoji deku, protože mám spacák, a chystám se spát. Sladký spánek však ne a ne přijít. Kapačka přestala téci, a tak si masíruji ruku s jehlou, abych trochu dopomohl cestě tekutiny do žíly. Po půlnoci usínám neklidným spánkem a budí mě děsivé sny. Uprostřed noci musím na záchod a můj společník musí jít se mnou a držet mi kapačku nad hlavou. Za chvíli opět usínám a definitivně se budím ve čtyři ráno. Za celou noc se sestra na pokoji neukázala ani jednou, zvonek, kterým bych ji mohl přivolat, neexistuje. Dohled dalšího člověka byl tedy skutečně nutný.

ZLATÉ ČESKÉ ŠPITÁLY...

Samostatnou kapitolou je stravování v nemocnici. Zatímco v těch českých je připraveno mnoho jídel podle zdravotního stavu pacienta, zde není prostě vůbec nic. O stravování nemocného se musí postarat příbuzní, jinak zůstane marod hladem. Když jsem dostal den po operaci od svého „dozoru“ dvě vařená vejčička a v igelitovém pytlíku trochu vylisované citrusové šťávy, byl jsem na vrcholu blaha. Pak mně Gokarna donesl bagetu se zeleninou. Přestože jsem očkován proti žloutence A a B i proti tyfusu, měl jsem obavy z místních nepřevařených jídel. Příručky doporučují v Nepálu jíst jen ovoce a zeleninu, které je možné oloupat nebo tepelně upravit. Opatrně jsem odstranil zeleninu a na tenké plátky si nakrájel čabajku. Kluci mně nechali ze svých zásob jednu nožku klobásy, sušenky a Studentskou pečeť. Tak jsem si veškerou stravu pečlivě rozpočítal na zbývající dny. Když zhubnu, bude jen dobře. Nesmím si přivodit zdravotní problémy a na cestu zeslábnout. Velice mě udivilo, že Gokarna přicházel vždy s plastovým sáčkem, kde byly medikamenty. Vysvětlení, kterého se mi dostalo, bylo pro mě šokující. Lékař vždy napsal seznam léků a zdravotnických potřeb a někdo je musel v lékárně zakoupit. Zdravotnický personál pak předepsaná léčiva aplikoval. Když jsem se doma probíral účty, byla mezi nakoupeným materiálem třeba jehla pro epidurální anestézii či operační rukavice pro lékaře, prostě seznam několika set položek. S tím si v naší nemocnici nemusím dělat starosti. Pobyt v nepálské nemocnici by určitě vyléčil všechny nespokojence s naším zdravotnictvím. Co bych dal v Káthmandú za luxus české nemocnice, za milé a starající se sestřičky. Navíc se tady vše platí hotově. Dvoudenní pobyt v nemocnici včetně kontroly mě přišel na 1250 amerických dolarů. Podstatně finančně náročnější byl let helikoptéry. Záchranná akce stála 6550 USD. Let vrtulníkem je v případě potřeby u nás zadarmo. Záchranný let financovala agentura a naše rodina musela tyto finance poukázat na její účet. Vynaložené prostředky budu žádat od pojišťovny, u níž jsem byl prostřednictvím členství v Rakouském alpském klubu pojištěn.

PRO SPOLUCESTUJÍCÍ V LETADLE NEJSEM NEBEZPEČNÝ

Po dvou dnech jsem byl odvezen taxíkem (kdeže jsou krásné české sanitky) do hotelu. U sebe jsem neměl pas, letenku, jen VISA kartu. V předvečer plánovaného odletu jsem byl značně nervózní. Nepálci si však s ničím nedělají zásadní problémy a vždy vše nakonec dobře dopadne. Naštěstí přišel Gokarna a donesl mně všechny potřebné doklady, a tak jsem se díky cestovnímu pasu stal opět řádným občanem České republiky, měl jsem k dispozici přebukovanou letenku a pár desítek dolarů v kapse. To mně dávalo již jistou svobodu a byl jsem odhodlán odletět domů, ať se děje, co se děje. Za dva dny na hotelovém pokoji jsem si připravil všechny možné krizové scénáře. Jelikož jsem měl obavy z problémů při letecké přepravě, například že by mě nevzali na palubu, nepožadoval jsem jakékoliv nadstandardy - měl jsem obavy, aby mě nenechali v Káthmandú. Navečer jsem cvičil rychlou chůzi o berlích a zvládnutí schodů, což bylo podmínkou pro nástup a výstup do letadel. Ještě mě čekala kontrola v nemocnici a lékařská zpráva popisující mé zranění, v níž bylo uvedeno, že nejsem žádným nebezpečím pro další cestující v letadle.

Gokarna přislíbil, že v den odletu pro mne přijede o půl sedmé ráno. Pět minut po tomto čase mně telefonoval, že se zpozdí. Naštěstí pak již nebyly žádné problémy, a krizové scénáře jsem mohl vyhodit do koše. Cesta do Prahy trvala celkem takřka 24 hodin. Do qatarské Dohy a pak do Frankfurtu cestovalo větší množství Němců,

kteří mně byli ochotni kdykoliv pomoci. Hlavně jsem však musel spoléhat sám na sebe. Nejhorší byl přestup v Quataru při 40 °C. Sešplhat po schůdcích, odjet autobusem k terminálu, přejít asi 300 metrů k bráně a zase se dostat do letadla po jedné noze za pomoci berle mně vzalo poslední síly a za krátkou dobu jsem vypotil snad litr vody. Ovšem v letadle jsem si oddechl. Byl jsem již jednou nohou v Evropě. Letušky byly ke mně velice vstřícné a po pěti dnech půstu jsem si vychutnával leteckou stravu, o které se obvykle nevyjadřuji v superlativech.

KONEČNĚ V EVROPE

Ve Frankfurtu mě čekala německá dokonalost. Dostal jsem lístek se všemi iniciálami, s nímž jsem byl postupně předáván třem řidičům elektrických vozíků, kteří mě postupně dopravili k místu odbavení na poslední let do Prahy. V letadle Lufthansy mě se smíchem vítali piloti, měl jsem pěkné místo a za chvíli přistálo letadlo na Ruzyni. Zde čekal zřízenec s vozíčkem, na kterém jsem se vracel jako Švejk s berlemi tentokrát domů, a ne do války. Byla půlnoc, a tak jsem přespal u dcery a další den mě žena převezla autem do Znojma. Okamžitě jsem zavítal do znojenské nemocnice, kde měl na chirurgii službu ředitel nemocnice MUDr. Miroslav Kavka. Se zájmem si prohlédl veškerou lékařskou dokumentaci z Nepálu psanou ručně, jelikož zde nemají k dispozici psací stroje, natož počítače. Po kontrole rentgenových snímků konstatoval, že si nepálští kolegové počínali dobře. To mi spadl další kámen ze srdce.

ZÁVĚREM

Z každé nepříjemnosti si má člověk vzít nějaké ponaučení. Dopředu se takové nepříjemnosti dá jen těžko předejít, ale měl jsem být přece jen předvídavější. Až někdy pojedu do podobných míst, kde je úplně jiná kultura včetně třeba zdravotnictví, podstatně lépe si vše dopředu prostuduji a připravím se na možné problémy. Ty by snad již neměly přijít. Aspoň ze statistického hlediska ne. Velice důležitá byla prozíravost při realizaci cesty, kdy jsme měli domluveno zázemí s místní cestovní agenturou. Bez pomoci Gokarny, který se pro mne stal místním andělem, bych se dostal vzhledem k neznalostem místních poměrů do nemalých problémů. Pokud někdo plánuje cestu do Nepálu, bez podobného zajištění by se neměl do hor vůbec pouštět. Moje zranění způsobilo jisté komplikace mnoha lidem, kteří mi nezištně pomáhali. Pokud bych byl na jejich místě, zachoval bych se však stejně.

Do Nepálu bych se ještě někdy rád vrátil. Je to nádherná zem a chtěl bych si ji vychutnat plnými doušky. Ovšem manželka mi řekla, že už mě samotného nikam nepustí. Nevím, zda se mně ji podaří k obdobné cestě přemluvit.

Foto popis| I když jsem měl při loučení ve vrtulníku ve tváři úsměv, do smíchu mně nebylo. V té době jsem navíc netušil, s jakými nepříjemnostmi se budu muset potýkat.

Foto autor| foto: Miroslav Kučera

O autorovi| Zažil, protřpěl a napsal JIŘÍ EISENBRUK
